

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
december 2022
71e jaargang
nr. 6

In dit nummer o.a.

Reünie 2022 op Slot Loevestein

De Footrace die niet doorging

Voor het voetlicht: Sylvia Barlag

Imagine

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

71e jaargang nummer 6, 2022

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	3
In memoriam Peter Nederhand.....	4
Advertentie Praktijk Energiek	5
Jan Bockweg overleden	6
Advertentie BK Ingenieurs	7
Reünie 2022 op het Slot Loevestein	8
Piet Wijker Lid van Verdienste van de Atletiekunie.....	11
De Great Hawaiian Footrace die niet doorging	12
Stichting Atletiekerfgoed	18
Voor het voetlicht: Sylvia Barlag	20
Fietsen naar het EK.....	26
Advertentie Global Sports Communication	27
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	28
Advertentie YALP.....	31
Imagine.....	32
Over Van Ravensberg gesproken	34
Onze jarigen.....	35
Kerstwens bestuur en redactie	36

Kopij Vriendenband februari 2023

Graag vóór 20 januari 2023

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Met de donkere dagen voor Kerstmis in het vooruitzicht hoop ik van harte dat een ieder met een goed gevoel het nieuwe jaar tegemoet kan zien. Dat zal voor de een met vooral plezierige herinneringen aan mooie atletiekmomenten zijn. Voor de ander overheerst wellicht de zorg of zelfs het verlies van een dierbare.

Op 1 oktober jl. vond een brainstormbijeenkomst plaats met het bestuur, de klankbordgroep en enkele genodigden met als thema de Toekomst van de Vrienden. Een als constructief en plezierig ervaren bijeenkomst, waarbij enkele stippen op de horizon werden geplaatst. Een belangrijk momentum daarbij is de viering van het 75-jarig jubileum in 2026. Het bestuur werkt op dit moment een aantal opties uit die voorgelegd zullen worden aan de volgende Algemene Ledenvergadering, die is voorzien op zaterdag 15 april 2023 in Vught.

Na bespreking van deze opties zal de koers voor de stip op de horizon verder worden uitgezet. Daar hebben we op weg naar 2026 nog ruim de tijd voor, dus laten we hierbij vooral zorgvuldigheid betrachten.

Met een goed gevoel kunnen we ook terugkijken op een geslaagde reünie op 5 november jl. in Slot Loevestein. Een prima opkomst, geanimeerd gezelschap en een boeiende rondleiding met een tweetal ervaren gidsen die een goed inzicht verschaften in de wijze waarop destijds Hugo de Groot hier was ontsnapt.

Met dezelfde inspiratie, maar dan in omgekeerde richting, waren in Slot Loevestein het speldje, de oorkonde en de bloemen voor het Lidmaatschap van Verdienste van de Atletiekunie voor onze hoofdredacteur Piet Wijker binnen gesmokkeld. Verderop in deze Vriendenband hierover meer.

Dat geldt ook voor een artikel van Wim van der Krogt over de koerswijziging van het Jeugdfonds in het kader van talentontwikkeling voor jonge atleten. Het bestuur heeft van harte ingestemd met de uitkomsten van een expertgroep. Het accent komt te liggen bij één jeugdinterland met meer uitstraling. Daarnaast zal meer aansluiting gezocht worden bij de speerpunten van de Atletiekunie.

Voor nu alvast fijne Kerstdagen, een voorspoedige jaarwisseling en laten we elkaar treffen tijdens de NK Indoor op zondag 19 februari 2023 in Apeldoorn.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Wij zijn bezig om de website wat te moderniseren. Kijk eens op de website en als jullie commentaar of op -en aanmerkingen hebben die kunnen helpen om een betere site te maken, laat dit dan weten aan het secretariaat.
- De reünie op 5 november was een groot succes. 40 leden hebben een informatieve en smakelijke middag gehad. Wij bedanken Wim van der Krogt en Hans van Kuijen voor de organisatie.
- Op de reünie werd ons lid en trekker van De Vriendenband Piet Wijker onderscheiden door de Atletiekunie als Lid van Verdienste voor al het werk dat hij voor de atletiek heeft gedaan. Een speciale vermelding was het werk voor Wikipedia.
- Het winterseizoen is weer begonnen met de vele crosswedstrijden en veel indoorwedstrijden. Wij kijken uit naar de NK Cross en NK's Indoor in Apeldoorn. Jullie worden allemaal uitgenodigd om hier eens aanwezig te zijn. Het wordt zeker door de atleten gewaardeerd.
- Graag doe ik aan eenieder het verzoek om bij wijziging van je gegevens (denk aan adres, mailadres of telefoonnummer, overlijden etc.), dit direct aan het secretariaat door te geven. Elke keer blijken er toch weer Vriendenbanden of mails onbesteld retour te komen en moeten we achterhalen wat de juiste gegevens zijn.

Nieuwe leden

- Kay Schaafsma
- Frank van Geloven

Opzegging lidmaatschap

- Johan Leidekker
- Yvonne van Stek-Smit

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Ons voormalig bestuurslid Ellen van de Bunt heeft een aantal onderzoeken achter de rug in verband met uitzaaiingen op het linker bovenbeen. Daar is zij inmiddels in het LUMC aan geholpen, wat nog een behoorlijke tijd herstel zal vergen. Eind december start Ellen met een langdurige immuuntherapie. Wij wensen haar van harte beterschap toe.
- Een dubbele staaroperatie maakte het ook Anny Schmitz helaas niet mogelijk om deel te nemen aan de reünie in Slot Loevestein. Die operatie is nog niet helemaal goed gegaan, maar ze vertrouwt er op dat nieuwe pogingen haar ‘oogjes’ weer echt beter zullen maken. Wij wensen Anny heel veel sterkte toe.

RvH
Rien van Haperen
Consultancy

Een ervaren partner voor het uitvoeren van projectmanagement in de sport.
Geen horde te hoog!

www.rienvanhaperen.nl | rien@rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731

Dr. P.M. Nederhand 29 december 1932 – 21 september 2022

Op de kaart stond:

*Doorzettingsvermogen, passie en filosoferen
waren zijn sleutelwoorden.*

Er voor gaan.

*Niet je best doen, maar het goed doen
en vooral genieten.*

Werd op zijn 17^e naar de Rotterdamse vereniging ALO gestuurd door zijn moeder, omdat Peter... te lui was! Evenaarde al na vijf jaar het Nederlands Record 110 m horden van 14,6, het onderdeel waarop hij zijn 12½-jarig jubileum in de Nederlandse ploeg vierde. (Is daar 42 keer voor uitgekomen en liep heel regelmatig tijden tussen 14,5 -PR- en 14,9.) Viermaal Nederlands kampioen op dit onderdeel, respectievelijk in 1953, 1955, 1956 en 1957 en eenmaal op de 200 m horden (1953, tijd 24,1, maar rugwind). Zijn hoogste horde nam hij echter in 1955, toen hij direct na zijn titel op de 110 m horden onder zware omstandigheden ook nationaal kampioen bij het hoogspringen werd met een sprong over 1,81. In 1958 werd hij uitgezonden naar het Europees Kampioenschap, waar de serie het eindstation was.

Peter Nederhand in 2017.
(foto: Piet Wijker)

Dat hij, van beroep leraar lichamelijke opvoeding, direct na zijn eigen carrière trainer werd, sprak als vanzelf. Bij Metro, en een jaar later al, van 1964 tot en met 1973, bondstrainer voor horden, hink-stap-springen en de 4 x 100 m estafette. Ook vervulde hij tientallen jaren een heel belangrijke rol bij opleidingen, met name voor de ontwikkeling en steeds weer actualisering van de cursus voor jeugdtrainer (JAL).

Tevens werd hij benoemd tot rijksgecommitteerde, waarin hij namens het ministerie trainersopleidingen en -examens bij tal van sporten controleerde, omdat het rijk daar subsidiegelden aan verstrekt, en dus wil weten of die gelden goed besteed worden.

In 2004 werd hij benoemd tot Lid van Verdienste, nadat hij in 1963 het Unie Erekrus had gekregen.

Direct na zijn pensionering begon hij aan een studie filosofie, die hij in 1994 afrondde met een scriptie die natuurlijk over kinantropologie ging (kin = bewegen, anthropos = mens, logos = denkvermogen) en heeft als titel: “OVER BEWEGEN EN HET LEREN BEWEGEN”. Daarin items als:

Fysiek: de vaardigheid beheersen, je kan bijvoorbeeld hardlopen.

Mentaal: optimaal toepassen, de mogelijkheden benutten: weten hóé je moet hardlopen.
Samen met Henk Drent, die door Peter getraind was, werd ik gedurende enkele jaren eens per maand bij hem thuis uitgenodigd om samen over filosofisch, en sport-getinte onderwerpen van gedachten te wisselen. Daar leerde ik van hem bijvoorbeeld dat de startlijn in baan 1 van een 400 m een totaal andere is dan de (zelfde verfstreep) finishlijn. De verwachting, de hoop, de spanning, en dan de ontlading, de blijdschap of de teleurstelling.... Het is zo logisch, ik heb het in de praktijk herhaaldelijk ervaren, maar ben me er nooit bewust van geweest op deze manier. Dankjewel, Peter!

De conclusie waarmee hij zijn scriptie afsloot, paste heel goed bij de Peter Nederhand, zoals ik hem heb leren kennen:

Bewegen kan niet uitsluitend gedefinieerd worden vanuit de mens. Menselijk bewegen is ook bewogen worden. We weten niet waar het ik eindigt en de wereld begint.

Zijn familie, en de Atletiekunie heeft een in vele opzichten bijzonder waardevol mens verloren.

Hugo Tijsmans

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

ENERGIEK

Jan Bockweg overleden

Op 10 november j.l. overleed Jan Bockweg op 81-jarige leeftijd. Hoewel geen lid van de Vrienden was hij een zeer bekende persoonlijkheid in atletiekland.

Als ‘nationaal jurylid’ heeft Bockweg tientallen jaren bij nationale en internationale wedstrijden in ons land op het hoogste niveau gefunctioneerd. Zonder daarvoor regels te schenden, telde voor hem het belang van atleten altijd zwaarder dan dat van reglementen.

Bockweg heeft tevens een grote bijdrage geleverd aan de ontwikkeling van atletiek voor mensen met een beperking. In ons land, maar ook internationaal, waar hij bestuurslid was bij het International Paralympic Committee (het toenmalige IPC, nu World Paralympic Athletics) en als manager van de International Wheelchair & Amputee Sports Federation (IWAS). Die contacten gebruikte hij ook rechtstreeks ten bate van atleten zoals uit dit voorbeeld blijkt: bij de wereldkampioenschappen atletiek voor gehandicapten in 2006 in Assen leerde hij (toen nog niet omstreden) Pistorius kennen, waarvoor hij sindsdien wedstrijden in Europa regelde, ook bij valide onderdelen.

Was organisator van wedstrijden, waaronder vele Nationale Kampioenschappen, voor zowel senioren, junioren en atleten met een beperking op de baan, als ook het NK Veldlopen bij ‘zijn’ vereniging AV NOP. Bij die kampioenschappen was Bockweg zowel initiator als motor van het organisatiecomité. Ook bij de aanleg van de accommodatie in Emmeloord, als bij de renovatie (twee keer) speelde hij een belangrijke rol.

In 2003 werd hij onderscheiden met het Lidmaatschap van Verdienste van de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie. In 2009 werd hij voor zijn verdiensten voor atletiek benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau. In 2018 werd hij onderscheiden met het erelidmaatschap van de vereniging AV NOP. Afgelopen zomer werd hij benoemd tot Erelid van de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie.

Hugo Tijsmans

Jan Bockweg tijdens de NK afgelopen zomer, toen hij net was benoemd tot erelid.
(foto Atletiekunie)

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Reünie op zaterdag 5 november 2022 op het Slot Loevestein

Het was op zaterdag 5 november een koude, gure dag en op weg naar onze jaarlijkse reünie moesten we ons langs vennen, over dijkjes, uiterwaarden en een eindeloos landschap begeven, tot we uiteindelijk bij het slot aankwamen.

Dan pas realiseer je je, waarom dit slot zo goed te verdedigen was in de 17e eeuw en zelfs als gevangenis dienstdeed.

Op 11:30 uur zouden we verzamelen op de parkeerplaats, om gezamenlijk naar het slot te wandelen. Een wandeling van zo'n 600 meter.

Ruim 40 deelnemers hadden zich aangemeld.

(foto's: Jaap van Amsterdam en Marianne PISO)

Eén bezoeker (Mieke Sterk) wilde, ongewild, wel een heel avontuurlijke tocht er naartoe maken. Zij kwam uit aan de andere kant van de Waal, moest toen een stuk lopen en zelfs met een voetpontje over om ten slotte al helemaal uitgeteld in het slot aan te komen.

Dankzij Hans van Kuijen en Wim van der Krogt was er een leuk programma samengesteld.

Te beginnen na aankomst natuurlijk met koffie en een heerlijke notenkoek, een borrel en veel gesprekken, omdat velen elkaar of niet kenden, of alweer minimaal een jaar elkaar niet hadden gezien.

Om 12.00 uur gingen 30 vrienden op weg voor een rondleiding door het kasteel. Natuurlijk om de kist van Hugo de Groot te zien (wat niet de originele bleek) en om eens te ervaren, hoe men in die tijd in zo'n koud en donker kasteel moest zien te leven.

Eigenlijk bleek het kasteel nog best groot. Met grote zalen voor feesten en gebeurtenissen en hele smalle doorgangen als bescherming, waar slechts één persoon (en niet te corpulent) doorheen kon. Met kamers waar Hugo de Groot anderhalf jaar gevangen zat (best "luxe" qua grootte) en in elke kamer zelfs een echt toilet.

Het is een leuk kasteel voor met name kinderen en rondom zijn ook vele huisjes, kruidvattorens en beschermingsmuren.

Omdat de tocht over een aantal trapjes en nauwe doorgangen ging, bleven tien leden lekker aan tafel bijpraten.

Na de rondleiding was er voor eenieder een drankje en hapje en ten slotte een goed verzorgde lunch.

Aan het begin van de lunch nam Rien van Haperen als voorzitter van de Vrienden het woord. Hij bedankte Hans en Wim en vroeg ten slotte Piet Wijker naar voren.

Piet werd namens het bestuur van de Atletiekunie onderscheiden. Voor een verslag hiervan zie verderop in deze Vriendenband.

Daarna werd het nog een geanimeerd samenzijn en rond 16:00 uur ging ieder huiswaarts.

Voor een uitgebreide impressie met meer foto's zie de website <https://www.vriendenvandeknau.nl/fotoboek/>

De reünie was weer heel erg geslaagd en leuk en tot volgend jaar.

Jaap van Amsterdam

Secretaris Vrienden van de Atletiek

Piet Wijker Lid van Verdienste van de Atletiekunie

Tijdens de geanimeerde reünie van de Vrienden van de Atletiek op 5 november jl. in Slot Loevestein te Poederrooijen, werd een zeer verraste Piet Wijker in het zonnetje gezet met het uitreiken van de onderscheiding als Lid van Verdienste van de Atletiekunie. De onderscheiding werd hem namens het bestuur van de Atletiekunie opgespeld door voorzitter Rien van Haperen van de Vrienden, die eerder de functie van bestuurslid en later directeur van deze bond vervulde.

Met als ‘bronvermelding’ de archieven van de Stichting Atletiekerfgoed refereerde hij namens het bondsbestuur de jarenlange verdiensten als redacteur van De Atletiekwereld (AW). Talloze interviews met atleten, maar ook verslagen van toernooien waren van zijn hand. Actueel, informatief en van hoogwaardige kwaliteit met ook weleens een kritisch geluid naar de bond, wat blijkens de reacties bij de aanwezigen op de reünie heel herkenbaar overkwam.

Piet Wijker met oorkonde, speld en bloemen, die hem zojuist zijn overhandigd door voorzitter Rien van Haperen.
(foto Marianne PISO)

Maar ook de rol van Piet als auteur van Wikipedia werd in zijn verdiensten voor de atletieksport betrokken. Hij leverde al sinds 2006 honderden items van nationale en internationale atleten bij dit medium aan en verzorgde bovendien als corrector met een kleine groep experts het beheer over de atletiekitems. Het bestuur van de Atletiekunie onderstreepte hiermee het belang en de onschatbare waarde van deze informatiebron, zowel voor de atletiekers als voor het grote publiek. Feiten, cijfers en teksten die ertoe doen en steeds betrouwbaar zijn.

En uiteraard mocht ook zijn rol als hoofdredacteur van De Vriendenband bij het toekennen van deze eervolle onderscheiding niet ontbreken. Enigszins beduusd nam Piet de versierselen en bloemen in ontvangst. ‘Deze onderscheiding zag ik echt niet aankomen en had ik zeker niet verwacht’, sprak de doorgaans toch goed geïnformeerde decorandus in zijn dankwoordje. De aanwezige Vrienden bevestigden met een klaterend applaus de waardering voor zijn jarenlange inzet - veelal achter de schermen - voor de atletieksport.

Rien van Haperen

De Great Hawaiian Footrace die niet doorging

Tijdens de jaarlijkse pasdag van sponsor Nike in augustus 1980 werd er tijdens de lunch een prachtig filmpje vertoond voor alle aanwezigen. De film ging over een jaarlijks evenement op Hawaï, waar elke dag een marathon moest worden gelopen op verschillende eilanden en dit vier dagen achtereen.

Na afloop van de film werd er medegedeeld, dat als Joop Keizer over enkele weken in Winschoten onder de 7 uur zou lopen op de 100 km (mijn pr stond op 7:06.14), hij van sponsor Nike een uitnodiging zou krijgen om in 1981 mee te doen aan deze race.

Het was voor mij een ongelooflijke droom om daaraan te mogen deelnemen en ik besloot om alles op alles te zetten om onder de 7 uur te komen in Winschoten, ondanks dat het jaar ervoor bijna verloren was gegaan door een ingrijpende voetoperatie in maart. Het betrof een zeer oud, verkalkt stukje pees, opgelopen tijdens een intervaltraining, toen ik op een steen was getrapt en van de pijn niet langer kon hardlopen. De operatie, uitgevoerd door een orthopedisch chirurg tevens sportarts, verbonden aan het OLV-Gasthuis in Amsterdam, zorgde ervoor dat ik maandenlang niet kon trainen. Uiteindelijk hervatte ik de training tijdens onze vakantie in Ramsgate, Engeland, waar wij met onze kleine motorzeiler en alleen met ons gezin in augustus zelf naar toe waren gezeild. In november kon ik echter weer aan de start verschijnen van de Haarlemmermeer-ronde van 61 km en eindigde ik als zesde overall.

In de greppel

Terug naar de 100 km van Winschoten. De weersomstandigheden waren niet erg ideaal; er stond een harde wind, op de laatste 20 km zelfs tegen. Mijn begeleider op de fiets (die verplicht achter de loper moet blijven) was Michiel Lukkien, de importeur van Nike Europa. Normaal reed mijn vader mee, maar Michiel wou dit deze keer graag doen. Op het 85 km-punt hoorde ik een kreet... Wat bleek? Door de harde wind was mijn begeleider in een droge greppel beland. Omdat ik niet wist of hij gewond was, stopte ik en wilde naar hem toegaan... “NEE, NEE” schreeuwde hij, “DOORGAAN!” Wat later voegde hij zich weer vlak achter mij en nog wat later, toen er 90 kilometer opzaten, zei hij – en die woorden zou ik nooit meer vergeten – “Joop, ik zie een bloedrode zon in Hawaï voor je opgaan.”

Na 6 uur, 53 minuten en 29 seconden zat de 100 km erop: voor de derde keer officieus Nederlands kampioen en derde overall achter sterke buitenlanders. Hawaï wordt

Joop Keizer tijdens de 100 km van Winschoten 1980, met in zijn kielzog Michiel Lukkien. *(foto's beschikbaar gesteld door Joop Keizer)*

---

werkelijkheid, dacht ik. Felicitaties alom, want het werd door Lukkien na de finish ook megedeeld aan de pers.

Er volgde een half jaar van ontzettend hard trainen. Op woensdag en in het weekend trainde ik in de bossen van Schoorl, waar ik eerst ging inlopen door de witte pijlenroute te doen, een rondje van 7 km zandpaden. Mijn minuten intervaltrainingen had ik aangepast: de 15 x 325 meter gingen nu pittig omhoog en na afloop van de 30 x heen en weer liep ik nog de blauwe pijlenroute van 10 km.

Een rustdag nam ik alleen als ik een wedstrijd liep, anders niet. Iedere training spookte Hawaii door mijn hoofd en vanaf februari keek ik verlangend uit naar de brievenbus voor nieuws van Nike over de race.

Bedrog?

In maart ging de telefoon. Het was een sportverslaggever van het Noord-Hollands Dagblad. “Hoe gaat het met je trainingen voor het grote gebeuren op Hawaii in mei?”, vroeg hij. “Helaas heb ik nog steeds niets gehoord”, antwoordde ik. Erg verbaasd antwoordde de journalist: “Nou, dan zou ik maar gauw contact opnemen, want dit lijkt een beetje op bedrog.” “Oké, ik ga bellen”, zei ik.

Dat was niet makkelijk, want verder dan een telefoniste kwam ik niet. “Michiel kan niet aan de telefoon komen; hij heeft het veel te druk.” En ja, het was zo dat Nike intussen compleet uit zijn voegen was gegroeid. “Wilt u hem meedelen, dat ik een interview krijg van een krant die het uitermate vreemd vindt, dat ik niks meer hoor over de uitnodiging om mee te doen aan de Great Hawaiian Footrace?” Vijf minuten later werd ik door Lukkien zelf teruggebeld. Hij vertelde dat de race op Hawaii niet doorging. Zeer teleurgesteld en ook boos zei ik het niet netjes te vinden, dat hij mij daar niet van op de hoogte had gesteld en dat ik toch op z’n minst een alternatieve wedstrijd zou mogen lopen, omdat de wedstrijd was afgelast. Eventueel een 100 kilometer in Amerika. “Ik zal het met Jos bespreken.” Jos Hermens maakte inmiddels deel uit van het Nike personeel. De volgende dag werd ik gebeld: “Je mag zelf een 100 km uitzoeken in Amerika. Daarna gaat Jos aan de slag om het een en ander rond te krijgen.”

Snel pakte ik de wereldranglijst van de 100 km en bekeek de in de USA gelopen wedstrijden die ongeveer op dezelfde datum waren als het evenement op Hawaii. In mei werd er een 100 km in Yakima gelopen. Snel de wereldatlas erbij gepakt. Nou, dat bleek lekker ver weg en de naam Yakima klonk ook erg aantrekkelijk. In de wereldranglijst bleek de winnaar in 1980 een tijd te hebben gelopen die ik ook zou kunnen lopen. Dus gebeld naar Nike om te vertellen, dat het de 100 km van Yakima in de staat Washington was geworden. Kort daarna kreeg ik als antwoord, dat Jos contact zou opnemen met de organisatie van de atletiekclub ‘Hardcore Runners’ in Yakima, USA.

Doorbetaald verlof

Een week later kreeg ik bericht dat Nike USA en Coca-Cola garant stonden voor mijn ticket. Er zou ook voor speciale T-shirts gezorgd worden voor alle deelnemers aan de 100

---

km. Mijn ticket kon ik binnenkort ophalen bij een reisbureau in Hoorn. Bij aankomst in Seattle zou iemand van de organisatie mij opvangen bij de uitgang van de aankomsthal. Inderdaad had ik kort daarna het ticket in handen en wist de precieze datum van de heen- en terugreis.

Nu restte mij nog de toestemming van mijn werkgever om acht dagen verlof te krijgen en ik sprak hem hierop aan. Dit gesprek kreeg een zeer onverwachte wending. Tussen haakjes: hij was niet alleen onze werkgever, maar ook al sinds 1973 mijn kleding- en schoensponsor. Ik zorgde er dan ook voor, dat er geen enkele foto in de regionale dagbladen kwam – en dat gebeurde tientallen keren per jaar – zonder reclame van het bedrijf op mijn wedstrijdshirt of trainingspak. “Wat geweldig dat je in Amerika een wedstrijd gaat lopen”, antwoordde hij “en natuurlijk krijg je daar vrij voor.” (Tijdens vorige interlands, zoals de 30 km in Berlijn, de marathon van Polen en zelfs de marathon van Griekenland kreeg ik niet alleen vrij, maar werd ook gewoon het loon doorbetaald. Dus kostte het ook geen vakantiedagen, die wij graag met het gezin op onze zeilboot doorbrachten.) “Maar”, en nu kwam de grote verrassing, “waarom gaat Anke niet met je mee? Die doet toch ook heel veel voor je, zodat jij kan trainen?” Anke werkte er ook, bij de loonadministratie, en samen waren we bovendien kantoorbeheerder en conciërge; onze dienstwoning was drie stappen verwijderd van het hoofdkantoor. “Dat zou fantastisch zijn, maar wij kunnen zo’n duur ticket echt niet betalen”, antwoordde ik. “Over haar ticket hoef je niet in te zitten en ik zorg wel voor vervangend personeel die jullie werk voor een weekje overnemen.” Ik wist niet wat ik moest zeggen en stamelde: “nou, dan ga ik gauw naar het reisbureau voor haar ticket.” Daar bleek het niet meer mogelijk om gelijktijdig naar Seattle te kunnen vliegen. Ik vloog met Pan-Am en Anke ging met British Airways naar Seattle, via Londen. Echter, tot onze grote blijdschap zaten wij op de terugweg wel in hetzelfde vliegtuig. Nu restte ons alleen nog om een veilig onderdak voor onze drie kinderen te vinden.

[Het relaas hoe Joop en Anke Keizer dit regelden slaan wij hier, mede uit privacyoverwegingen, over - red.]

Het grote avontuur tegemoet

Nu hield niets ons meer tegen om het grote 100 km-avontuur tot een goed einde te brengen. Op 27 april om elf uur namen wij op Schiphol afscheid van onze kinderen, die meegekomen waren met een van de oppas-ouders. Daarna namen wij afscheid van elkaar en gingen op weg naar de verschillende vliegtuigen, in de hoop dat wij elkaar heel laat in de avond weer zouden ontmoeten in Seattle.

Aangekomen in Seattle werd ik opgewacht door de racedirector Dick Goodman van Hardcore Runners himself, een 50-er die zelf ook een ultrarunner was. Zichtbaar teleurgesteld dat wij niet tegelijk arriveerden en wij nog twee uur moesten wachten voordat Anke zou aankomen, stelde hij voor om mij dan per auto iets van Seattle te laten zien. Gelukkig waren we op tijd terug en kon ik Anke bij de aankomsthal verwelkomen en in de auto met Dick Goodman aan de 200 km trip naar Yakima beginnen.

Daar aangekomen werden wij hartelijk verwelkomd door de familie Linschoten. Chris, die ook actief lid was van de runnersclub, en zijn vrouw hadden twee kinderen, woonden al jaren in Yakima en hadden zich tot Amerikaans staatsburger laten registreren. Wij kregen een prachtige kamer, speciaal ingericht voor gasten in hun mooie, grote huis en mochten gebruik maken van de grote auto die naast hun huis geparkeerd stond.

Every
Coca-Cola
Taste the Real Thing

1. Spectator and volunteer on course.
2. After dark on roads & never given by Digital Clock in Park.
Average Mean Temp. 50°, Average High 70°, Average Low 30°

**HEAD GUEST RUNNER
FOR
YAKIMA'S ULTRA
MARATHONS
MAY 3, 1980**

FRANK BOZANICH of
Berthel, Washington —
Recent Cross Runner — Two-
time National 50-mile Cham-
pion. Two-time national
100km Champion, 1981
American Record Holder for
60 & 74.4 miles, 21, Corvallis,
Oregon.

OTHER GUEST RUNNERS

JIM PEARSON — Former
American 50-mile record
holder.

JOOP KEIZER — Europe's
Supreme 100m Champion,
Amsterdam, Holland.

GIROLD WARNOCK — American
Record holder 100 miles for age 68
Aug. 2, 1962. Run on track at Le-
wis & Clark, Astoria, Ore. 19-65.

BOB VAN DEUSEN — Port-
land, Oregon, August 3-3,
set new American Record on
Track at Lewis & Clark Col-
lege for a 24 hr. run, 742
miles 406 yards, 200 K,
19-45:59 U.S. record.

YAKIMA VALLEY MARATHON ASSN.
P.O. Box 78
Selah, Washington 98942

Nog diezelfde avond werden wij verwend met een heerlijk diner en maakten we plannen om wat Nederlandse emigranten te ontmoeten. De trainingen stelden immers, enkele dagen voor een 100 km, toch niet veel voor, dus tijd genoeg voor leuke ontmoetingen en interessante verhalen. Ook maakten we met de Amerikaanse auto enkele prachtige trips door het schitterende natuurgebied, waar vroeger de Yakima indianen woonden. Tegenwoordig leven die in een open reservaat.

Twee dagen voor de race kreeg ik de namen van de tegenstanders te zien, onder wie Frank Bozanich (zie bijgaand pamflet). Ik zag dat een ereplaats niet mee zou vallen; met brons zou ik al heel blij zijn.

De race

's Ochtends was de start om zes uur, bij dageraad. De kou viel mee, ondanks dat het ruim onder het vriespunt was, maar er was bijna geen wind. Gelijk na de start ging het groepje favorieten er vandoor, onder wie nationaal recordhouder en twee keer kampioen 100 km Frank Bozanich. Zonder al te veel moeite kon ik het tempo bijhouden en zelfs af en toe de kopgroep aanvoeren. Na de marathonafstand waren Frank en ik alleen over, want inmiddels had de nationaal recordhouder 50 mijl Jim Pearson de pijp aan Maarten gegeven. Om beurten liepen Frank en ik op kop. Bij het 60 km-punt merkte ik, dat Frank steeds meer moeite had

Geïnterviewd daags voor de race: Frank Bozanich (links) en Joop Keizer.

---

om de kop over te nemen en deed dat ook alsmar korter.

Toen wij weer tegen een lange, flauwe heuvel opgingen, merkte ik dat Frank het slecht had en verhoogde ik met Amsterdamse bluf het tempo een beetje. Frank liet mij gaan, maar erg gerust was ik niet. Totdat ik bij het passeren van de negende ronde op ongeveer

Een afgekloven appeltje als 'hard core runner' in de Yakima Valley, grappige opdruk op een kinder T-shirt.

85 km iemand van het publiek hoorde roepen: *Frank quit the match*. Dus kon ik verder op wolken lopen, maar niet echt natuurlijk, want in die inmiddels zes uur rennen waren de heaters die onder de appelbomen stonden om de bloesem tegen de vorst te beschermen, ingewisseld voor sprinklers om nu de bomen van vocht te voorzien in de alsmar oplopende temperatuur. Tussen haakjes: uit Yakima komen de beroemde Amerikaanse, zeer grote, lekkerste appels, waarschijnlijk door de vruchtbare grond als gevolg van uitbarstingen van Mount St. Helens, die af en toe voor veel lava in het gebied zorgen. Ook het jaar ervoor nog, toen de hele stad onder een pak wit lava bedolven was. Tijdens een tocht die we maakten buiten de stad hebben we nog een leeg colaflesje gevuld met lavapoeder; dat flesje staat nog altijd bij ons in de

vitrinekast bij andere snuisterijen.

Met het ingaan van de laatste ronde kon ik Anke geruststellen, toen zij mij vroeg: "Gaat het nog wel, Joop?" "Tot straks bij de finish", riep ik en gaf haar een handkus.

Op de finish werd ik (na 7:12.12 – red.) enthousiast opgevangen door mijn vrouw Anke, die mij niet meer losliet. Daarna werd ik door Frank Bozanich (die dus met nog bijna twee ronden te gaan was uitgestapt) begeleid naar een wat oudere meneer, die mij plaats liet nemen op een stretcher en heel voorzichtig mijn zeer vermoeide benen begon te masseren. Wat later begreep ik, dat deze masseur volkomen blind was, maar zijn vak bijzonder goed verstond. Al met al geweldig om mee te maken.

's Avonds was er een prijsuitreiking en een huldiging voor de winnaars van de diverse afstanden en ook werden de vrijwilligers van de organisatie in het zonnetje gezet. De prijs die mij werd overhandigd was een mooi houten schild, met daarop: 1e prijs 100 km Coca-Cola Ultra marathon en de lijnen van de staat

Joop Keizer wordt aan de finish opgevangen door zijn vrouw en gefeliciteerd door Frank Bozanich.

Washington. Maar nog veel mooier dan deze prijs waren de woorden: "...en bij deze deel

---

ik je mede dat je bent uitgenodigd door Coca-Cola Yakima om volgend jaar hier je titel te komen verdedigen.”!!!

Einde van het begin

De dag na de wedstrijd was een dag om uit te rusten, omdat we de volgende dag weer naar huis zouden gaan. In de krant van die maandag stond een verslag van de wedstrijd met als kop: “Holland’s Keizer victor in Yakima 100-K race”. De openingszinnen wil ik u niet onthouden, die luiden als volgt: “Holland’s Joop Keizer stayed up until well past midnight Saturday night watching the movie ‘Airport 75’. Then he grabbed two hours sleep, got up and won the 100-kilometer race.” En zo is het ook gegaan; slapen voor een 100 km race is mij nooit gelukt. Na maanden hard trainen plotseling drie dagen rust en het lichaam vol proppen met koolhydraten zet je uitgeruste lijf volkomen op scherp. Ook alle 100 kilometers hiervoor in Winschoten heb ik geen oog dicht gedaan en was blij, als ik eindelijk naar de start kon gaan.

De terugreis was geweldig, omdat wij nu gelukkig samen vlogen. Alleen tijdens het laatste uur was er erg veel turbulentie en wel zo erg, dat ik even bang was onze kinderen nooit meer te zien. Anke bleef mij vrij nuchter geruststellen. Toen het vliegtuig landde en de motoren stopten, zei ik tegen Anke: “Zo, dat is dan goed afgelopen, maar tevens de allerlaatste keer dat ik heb gevlogen. Je moet de Goden niet verzoeken.” Geen idee hebbend, dat ik hierna nog drie keer ben uitgenodigd voor een wedstrijd in Amerika en daarna ook nog zes keer samen met mijn vrouw en soms ook met de kinderen naar de USA ben gegaan voor vakantie of bezoek aan o.a. Graceland, de Everglades, L.A., Hollywood, Miami en Hawaii.

Joop Keizer

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Werken aan Erfgoed is

1 onderhouden van wat we hebben, 2 onderzoek en 3 vragen beantwoorden.

Onderhoud wordt weer een stukje gemakkelijker nu we in het depot drie nieuwe kasten hebben ter vervanging van oude, die alleen maar bleven staan omdat ze gestut werden door andere en die ook nog eens niet meer dicht konden. Tevens: de ruimte delen we met topsport, die er de kleding e.d. voor de selectieatleten bewaart. Zij werden twee maanden geleden door de sponsor 'overvallen' met een nieuwe lading voor 2023.... én voor 2024 én voor 2025! Zoveel tegelijk is nog nooit gebeurd! Gevolg: ze hadden ook 'ons' deel nodig voor voorlopige opslag en daar hadden we even goed last van. Maar gelukkig is er intussen door topsport hard gewerkt en kunnen we nu weer overal onbelemmerd bij.

Onderzoek. Het samenstellen van een overzicht van mensen die vanaf 1901 verantwoordelijk waren (of nu zijn) voor het technisch beleid én van wat zij betekend hebben voor de Unie, gaat gestaag verder. Intussen gesproken met vijf van de zes nog levende ex technisch coördinatoren of technisch directeuren. De zesde komt natuurlijk ook aan de beurt. Tevens kennismemaakt met de 'nieuwe' TD, Vincent Kortbeek en afgesproken dat hij over een jaar of zo ook wordt uitgenodigd voor zo'n gesprek. Heel mooi detail: toen Bert Paauw een tijdje terug voor zo'n gesprek bij ons was, zag hij, dat we een jubileumboek van Holland Leiden niet hadden. Grote verrassing: op de reünie in Loevestein had hij een exemplaar voor ons bij zich! Dank je wel!

Vragen Ze komen nog altijd in ruime mate!

Zo wilde een kleinzoon van voormalig 800 meterloper Anton Blok een spreekbeurt houden op school over zijn opa. Hebben wij materiaal? Misschien nog

Anton Blok (tweede van rechts) als lid van de 4 x 100 m ploeg van AV'23 die in 1949 nationaal estafetekampioen werd. (bron: *Atletiekhistorici*)

---

medailles van hem waar de kleinzoon dan mee zou kunnen pronken? We konden helpen!

Op het tekstje over de 4 x 100 yards in Engeland reageerde Wim Zonneveld met aanvullende informatie en, belangrijk, met het aanbod om te helpen als we ergens niet goed uitkomen. Geweldig, want hij is een atletiekhistoricus pur sang.

Volgend jaar bestaat AV'23 -natuurlijk- 100 jaar. Guus Mater, lid van die vereniging en die de laatste tijd meerdere artikelen voor De Vriendenband aanlevert, is druk met dat jubileum bezig. Stelt ons daarom vragen. Die race in 1936, waarin Chris Berger het wereldrecord evenaarde: wie liepen er mee? Wie organiseerde? Wat was het voor wedstrijd? Beantwoord.

Chris Berger (bron: Wikipedia)

Jo Moerman, een van de heel grote namen uit de atletiekgeschiedenis: heeft zijn oorlogsverleden geleid tot sancties? (Nee, hij onderhield wel contacten met Duitsers, maar met de bedoeling ze gunstiger te stemmen om de atletiek zo maximaal mogelijk dóór te kunnen laten gaan.)

Jo Moerman
(bron: VB-archief)

Hebben wij nog interessante gegevens over AV'23? Wel jubileumboeken van 25, 60 en 75 jaar, maar die zal men zelf ook wel hebben. Een jarenlang heel vooraanstaande vereniging, met zo'n rijke historie. Wij moeten het hebben van bladen als Sport in beeld, de Revue der Sporten, de At(h)letiekwereld.

Trouwens, als mensen serieus belangstelling hebben voor info over een atletiekonderwerp, dan zijn zij, na een berichtje, altijd welkom om ook eens zelf te komen spitten in het bij ons beschikbare materiaal.

Wat wij slecht kunnen leveren zijn adressen van mensen. Journalisten die bijvoorbeeld voor een artikel een (oud-)atleet of atlete willen vinden. De Unie mag gegevens maar een aantal jaren bewaren en zeker niet zomaar vrijgeven. PRIVACY! Lastig, maar het is niet anders. Dus zoeken we dan omwegen, maar dat lukt lang niet altijd.

Hugo Tijsmans

VOOR HET VOETLICHT

Sylvia Barlag: verknocht aan de atletieksport

Sylvia Barlag wist studie en training altijd goed te combineren. “Overdag deed je eerst de dingen van je werk en dan ging je daarna ’s avonds trainen. Het sociale leven vlocht zich daar omheen, ook omdat je dat met heel veel andere atleten had. Je moet jezelf organiseren, dat is het eigenlijk. Dat blijft je hele leven zo, nu ook.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Sylvia Johanna Martha Barlag
<i>Geboren:</i>	4 mei 1954 te Amsterdam
<i>Discipline:</i>	meerkamp
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp.:</u> Jun. A indoor: hoogspr. 1971; Sen. outdoor: 100 m hrd 1976, 1977, 1978; hoogspr. 1979, 1980, 1981; verspr. 1975, 1976, 1977, 1979; 5-kamp (met 200 m) 1974, 1976; 5-kamp (met 800 m) 1977, 1979; 7-kamp 1981; Sen. indoor: 60 m hrd 1977; hoogspr. 1975, 1977, 1979; verspr. 1977, 1978, 1979; 5-kamp 1978, 1979;
<i>Deelnemer OS:</i>	1980
<i>Deelnemer EK:</i>	1978
<i>Interlands:</i>	38
<i>Records:</i>	<u>NR jun.:</u> hoogspr. 1971 (1dg) <u>NR sen.:</u> 5-kamp 1977-1981 (5x), 7-kamp 1981 (1 mnd.) <u>NR sen. indoor:</u> 50 m hrd 1977-1987, 5-kamp 1978-1981 (2x)
<i>PR's:</i>	50 m hrd (ind.) 7,4, 60 m hrd (ind.) 8,5, 100 m hrd 13,90, 800 m 2.16,4, verspr. 6,34, hoogspr. 1,87, kogelst. 13,34, 5-kamp (met 200 m) 4332, 5-kamp (met 800 m) 4538, 7-kamp 5778, 5-kamp (ind.) 4374
<i>Bijzonderheden:</i>	Bestuurslid AU sinds 2002; Lid EAA Council 2007-2019; Lid World Athletics Council sinds 2011

Toen Fanny Blankers-Koen het wereldrecord op de vijfkamp (o ja hoor, ook in deze discipline heeft zij een wereldrecord gevestigd) in 1951 op 4692 punten stelde, bestond deze meerkamp, verdeeld over twee dagen, uit de volgende onderdelen: eerste dag kogelstoten, hoogspringen en 200 m, tweede dag 80 m horden en verspringen.

In 1961 werd eerst alleen die volgorde aangepast: eerste dag 80 m horden, kogelstoten en hoogspringen, tweede dag verspringen en 200 m. Vervolgens werd in 1969 de 80 m horden vervangen door de 100 m horden, waarna in 1977 werd besloten om de 200 m in te ruilen voor de 800 m en het hele programma terug te brengen tot één dag. Het was de eerste forse, naoorlogse verzwaring van het meerkampprogramma voor vrouwen. Aangezien een jaar eerder echter de eendaagse indoormeerkamp was ingevoerd, bestaande uit 60 m horden, kogel, kogel, hoog en 600 m, moest het kunnen, vond men. En dat bleek inderdaad het geval.

Maar niet voor lang. Want in 1981 diende de volgende ingrijpende wijziging zich aan: de vijfkamp werd vervangen door de zevenkamp, nu weer verdeeld over twee dagen en met het programma zoals we dat tot op de dag van vandaag kennen: eerste dag 100 m horden, kogelstoten, hoogspringen en 200 m, op de tweede dag gevolgd door verspringen, speerwerpen en 800 m.

Hiermee is dit verhaal echter nog niet rond. Want in 2004 werd de tienkamp toegevoegd aan het wedstrijdprogramma voor vrouwen. Een volkomen logische ontwikkeling, zou je denken, als je het afzet tegen ons streven naar gelijkwaardigheid op alle fronten in onze samenleving tussen man, vrouw en alles daar tussenin. Er gebeurde echter iets opvallends: nadat er aanvankelijk nog wel wat vrouwen te vinden waren die deze meerkamp wilden uitproberen, heeft na 2006, voor zover bekend, niemand zich er meer aan gewaagd. Waardoor het wereldrecord nu al sinds 2005 met 8358 punten op naam staat van de Litouwse Austra Skujytė.

Het is gissen naar de oorzaak van de desinteresse. Angst voor het onbekende? Toch een te zware opgave voor vrouwen? Gemakzucht, want de tienkamp voor vrouwen maakt immers geen onderdeel uit van het wedstrijdprogramma van de grote toernooien? Wie het weet, mag het zeggen.

Grens

Terug naar die forse verandering van het vijfkampprogramma in de jaren zeventig. Die viel namelijk min of meer samen met de meest succesvolle jaren in de carrière van Sylvia Barlag, bij wie de aanpassingen op het lijf geschreven leken. In 1974 en 1976 was de ADA-atlete in ons land al de sterkste gebleken op de vijfkamp met de 200 m als sluitstuk. Toen daar de 800 m voor in de plaats kwam en de meerkamp in één dag moest worden volbracht, was zij in ons land niet meer te stuiten. Eenmaal, in 1978 veroverde Tineke Hidding de nationale vijfkamptitel, haar eerste, maar dat jaar viel die titelstrijd samen met de EK in Praag, waar Sylvia in actie moest komen. En in 1980 werd de nationale titelstrijd niet verwerkt. Veelzeggender is het feit, dat Barlag het Nederlandse record in vijf etappes verbeterde van 4277 punten in 1977 tot 4538 punten in 1980. In 1979 constateerde AW-

---

redacteur Dick Loman, dat ze twaalfde stond op de wereldranglijst, met alleen een sterkere West-Duitse atlete boven haar. De rest huisde in het Oostblok en aan de andere kant van de Atlantische oceaan. Volgens hem naderde Sylvia Barlag de grens, die tussen de ‘schone’ en ‘geanaboliseerde’ top in lag.

In 1970, negen jaar eerder, was het allemaal begonnen. Bij toeval, zoals zo vaak. Sylvia: “Ik was eigenlijk een basketbalster. Ik speelde op hoog niveau basketbal, in de eredivisie. Ik speelde daar al in, toen was ik bijna zestien jaar. Ik had een vriendinnetje die eigenlijk ook best wel goed is geweest in atletiek, Karin de Brie. Die zat bij mij in de klas op school en die zei van: *ga ‘ns een keertje mee*. Ik had gewoon heel veel energie, zat in de klas voortdurend omgedraaid en zo. Misschien ben ik wel..., zou ik toen adhd gediagnostiseerd zijn. Dus ik ging met haar mee naar ADA, want daar zat Karin de Brie dus op. En op mijn basketbalgympies, dus zonder enig profiel, liep ik een 400 meter in tegen de 80 seconden of zo. Dat was dus helemaal niet zo geweldig, maar ik had het nog nooit gedaan, was nog geen zestien en liep op gympies die helemaal geen grip hadden en dat op een sintelbaan, op het Olympiaplein! Nou, ik vond het wel lollig. En Ali Gerritsen die stond langs de kant en die zei toen ik wegging: *kom je terug*, weet je wel? Dus ik kwam terug, nou ja, zo is het begonnen, eigenlijk.”

Eerste record

Maar niet op de 400 m. Het werd aanvankelijk speerwerpen, want Barlag kon een basketbal een flink eind wegwerpen en die aanleg was precies wat ze bij ADA zochten, een speerwerpster, voor zowel de junioren- als de vrouwencompetitie. “Ik wierp meteen iets van 34/35 meter, helemaal niet zo raar met die oranje trainingsspeertjes.” Ze werd dus aanvankelijk door ADA als speerwerpster ingezet bij competitiewedstrijden. Sylvia Barlag wilde echter meer. “Ik zei: *ja, maar ik vind het hoogspringen ook erg leuk!* Maar die hadden ze al voor de competitie.” Uiteindelijk mocht ze dan toch een keertje meedoen aan een wedstrijd op de sintelbaan bij AV’23. “Daar hadden ze zo’n rubber plaat bij de afzet liggen, dus je moest nog oppassen dat je daar niet over struikelde. En toen sprong ik daar 1,35 of 1,37, zoiets. Daarna begon ik met leren hoe de flop ging en meteen, dat eerste jaar, sprong ik de andere goeie hoogspringers er al uit. Toen, inderdaad, die winter mocht ik mee met de Nederlandse indoorkampioenschappen – ik had toen al 1,55 gesprongen – en daar sprong ik ineens 1,67! Dat was een Nederlands record. De dag daarop sprong Mieke van Doorn bij de vrouwen 1,68. Dat was toen weer het Nederlands record. Maar binnen acht maanden was ik al Nederlands kampioen. En ik was zestien jaar! Dus toen werd ik een hoogspringster. En daarna bleek ik ook goed te kunnen verspringen. Ik had kennelijk een goed timinggevoel en timing betekent natuurlijk heel veel bij het verspringen. En zo kwam van het een het ander.” Het was de start van haar meerkampaspiraties.

Barlag liet er geen gras over groeien. Nog in datzelfde jaar werd zij bij de nationale titelstrijd voor junioren op de vijfkamp derde achter Ria Ahlers en Mieke van Doorn, maar vóór vriendin Karin de Brie. Een jaar later was alleen Ria Ahlers nog te sterk voor

---

haar. In 1973, haar eerste jaar bij de senioren, debuteerde zij op de vijfkamp met een zesde plaats, in 1974 gevolgd door haar eerste nationale meerkamptitel. Sindsdien is zij op alle meerkamp-NK's slechts eenmaal in een rechtstreeks duel geklopt: in 1975 door Mieke Sterk, die toen het nationaal record op de vijfkamp met 200 m had. Daarna brak het 'Barlag-tijdperk' aan, dat tot en met 1981 voortduurde, dus inclusief de transitie naar de zevenkamp, waarvoor zij met een eerste titel en een nationaal record van 5778 punten de toon zette.

Sylvia Barlag op de cover van AW nr. 11 van 1979. 'Ons manasje van alles gaat een goed seizoen tegemoet' stond er bij, liefkozend bijna.

die twee sowieso combineren, trainingen en wedstrijden. Dat was dan vaak op zaterdagmiddag of -avond eredivisie basketbal en dan zondag eventueel een wedstrijd. Tja, hoe deed je dat? School ging eigenlijk met twee vingers in de neus. Het eerste jaar op de universiteit heb ik niet zo hard gestudeerd. Daarna moest ik er wel heel hard aan trekken, omdat ik van een beurs afhankelijk was. Ik weet nog dat ik een basketbaltrainingskamp had, want ik was ook junior-international, toen zat ik inderdaad te studeren, terwijl de anderen andere dingen gingen doen, omdat ik bepaalde tentamens móest halen om mijn beurs te kunnen houden. Ja, en daarna ging het eigenlijk ook wel weer vrij soepel. Ik trainde niet zo veel, dat is denk ik het grote verschil. Overdag deed je eerst de dingen van je werk en dan ging je daarna 's avonds trainen. Het sociale leven vlocht zich daar omheen, ook omdat je dat met heel veel andere atleten had. Je moet jezelf organiseren, dat is het eigenlijk. Dat blijft je hele leven zo, nu ook."

Sfeer

Sylvia Barlag deed tijdens haar atletiek carrière mee aan vier grote toernooien: twee Uni-

---

versiades in Sofia in 1977 en in Mexico in 1979, plus in 1978 de EK in Praag en in 1980 de Olympische Spelen in Moskou. Die eerste twee vond ze veel leuker dan de andere twee. In Praag kwam de grootste Nederlandse delegatie ooit in actie, maar grootse daden bleven uit. En het uitvallen van Jos Hermens op de 10.000 m met de achillespeesblessure die het einde van zijn atletiekloopbaan als actief atleet inluidde, deed de stemming in het Nederlandse kamp ook al geen goed. Sylvia Barlag ontkwam evenmin aan de malaise. Bovendien werkte op de dag van de meerkamp het weer niet echt mee. Sylvia: “Oh, koud, nat. Ja, ellendig! Er was ook helemaal geen sfeer, weet je. Dus het was helemaal niks” Op de vijfkamp eindigde zij als veertiende en bleef ruim 160 punten achter op haar nationale record van eerder dat jaar. Sagitta-atlete en latere clubgenote Els Stolk sprokkelde zelfs nog zes punten meer bij elkaar en klasseerde zich voor haar. Eerder, bij het verspringen, had zij de kwalificatie ook al niet doorstaan. Wellicht geldt als verzachtende omstandigheid, dat zij kort daarvoor met succes was afgestudeerd in de wis- en natuurkunde, al draagt zij die gebeurtenis zelf niet aan als excuus.

De Spelen in Moskou waren niet veel beter. “We kregen natuurlijk dat gedoe met Afghanistan en die boycot. Op een gegeven moment werd dat zo uitgespeeld, dat we mochten wel, maar de overheid wilde het eigenlijk niet. En ik was natuurlijk al aan het promoveren. Dat was eigenlijk een baan, een gewone baan. Dus ik kreeg geen vrij meer en geen ondersteuning meer. En het was een regenachtige zomer, dus mijn voorbereiding was eigenlijk al niet zo leuk. Normaal ga je naar een feestje toe. Natuurlijk ga je daar presteren, maar het moet ook een feest zijn, hè, zo’n beetje het toppunt van wat je kunt meemaken. Nou, dat kwam er dus helemaal niet van. We mochten niet bij de opening zijn; waren we dus ook niet. Je komt er pas twee dagen van tevoren aan. Achteraf hebben we met Gerard, die dan die zilveren medaille had, een tochtje op de Moskva gevaren. Ja, dat was op zich dan nog wel leuk. Maar verder? We waren helemaal nergens bij! Nee, de manier waarop het ging, de

Beeld van de sluitingsceremonie op de Spelen van Moskou in 1980. De Nederlandse ploeg zat echter in een boot op de Moskva. (foto Vladimir Vyatkin; bron: Wikipedia)

ondersteuning die je eigenlijk niet kreeg... Het grote verschil met nu: we mochten ook helemaal niet gecoacht worden! Je moest het helemaal zelf doen. Helemaal zelf. Dus ook je aanloop uitzetten en zo”, blikt Sylvia Barlag terug. Nu had ze op trainingskampen intussen behoorlijk wat mensen leren kennen, onder wie de Britse meerkampsters, die er met z’n drieën waren. “Gelukkig hielpen zij mij wel bij het uitzetten van mijn aanloop bij hoog en verhoog en ver. Tegenwoordig wordt er gewoon vanaf de kant gecoacht, er

---

worden langs de kant zelfs plaatsen daarvoor vrijgehouden. Dat was toen hartstikke verboden”.

Rel

En dan was er nog die rel in de rustruimte. Sylvia: “Normaal gesproken wordt er altijd een ruimte vrijgemaakt voor het rusten van de meerkampers. Daar krijg je eventueel ook je eten uitgereikt. Dan maak je afspraken wat die atleten wel en niet kunnen doen, wanneer ze weer aan een warming-up kunnen beginnen, enzovoorts. Als technisch gedelegeerde ben ik daar nu bij betrokken, zoals vorig jaar in Tokio. Maar in Moskou werden we allemaal verzameld en in een kale kleedkamer gestopt met één raampje met tralies. Koud, kil, kale vloeren, kale bankjes, enzovoort. Je kreeg daar het eten afgeleverd en verder mocht je helemaal niks. Gelukkig had ik wel een slaapzak en een deken bij me en dat soort dingen. Op een gegeven moment had ik toch wel lol met die Britse meerkampsters. Eentje had een fototoestelletje bij zich en die ging dus foto’s maken. Nou, dat leidde tot een rel, want dat mocht helemaal niet, joost mag weten waarom. Geen flauw benul wat je eventueel aan de ‘vijand’ zou kunnen laten zien. Dus met veel kabaal werd dat fototoestel van haar afgenomen en dat filmrolletje eruit gerukt. En ik zat daar middenin, was de enige die een paar woorden Russisch sprak en Engels en die andere talen en probeerde over en weer nog een beetje duidelijk te maken wat wel en niet de bedoeling was. Toen had ik het op ’t laatst nog gedaan ook! Het was intimidatie van de bovenste plank. Het maakte ons zo ongelooflijk kwaad, dat de beste Britse en ik op de 800 m allebei onze beste tijden liepen.” Werd daar het zaadje voor haar latere bestuurlijke activiteiten al gelegd?

Uiteindelijk eindigde Sylvia Barlag als tiende met 4333 punten, wat best verdienstelijk mag heten, zeker als je bedenkt dat ze toen al last had van een schouderblessure, die maar niet wilde genezen. “Jammer genoeg was het niet goed gegaan met een pijnstillende injectie. In 1981 heb ik dus gezegd: ik ga een jaar niet meerkampen, maar ben aan het eind toch nog in actie gekomen, omdat ze iemand nodig hadden voor het team. Die winter heb ik persoonlijke problemen gehad, dat wil je niet weten. Ik was ook veel ziek, heb een winter lang erg veel bronchitis gehad, uit stress waarschijnlijk. In ’82 heb ik het toen toch weer opgepakt, ben ook met Tineke Hidding bij Wil Westphal gaan trainen. Maar dat heb ik ook weer gestopt, want dat beviel mij toch niet”, legt ze uit.

Verhuizing

Begin 1983 verhuisde Sylvia Barlag naar de omgeving van Genève vanwege haar nieuwe baan bij CERN, de Europese organisatie voor fundamenteel kernonderzoek. Van daaruit zou zij in 1984 in Amsterdam tot doctor in de wiskunde en natuurwetenschappen promoveren. Sylvia: “Toen heb ik daar nog geprobeerd om een goede trainingsgroep te vinden. Dat is dus niet gelukt. Wel vond ik iemand die daar trainer was bij een club, maar uiteindelijk deed ik alles op schema’s en toen ben ik in de loop van ‘83/’84 toch overbelast geraakt. In ieder geval, ik raakte geblesseerd. In ’84 ben ik toen gestopt.” Haar laatste internationale wedstrijd was een zevenkamp in Götzis in 1983, die zij na vijf van de zeven onderdelen beëindigde. Over Sylvia Barlags maatschappelijke carrière en haar rollen in diverse atletiekorganisaties valt nog heel veel te vertellen. Dat bewaar ik echter maar voor de volgende Vriendenband.

Piet Wijker

Fietsen naar het EK

“Dierbare herinneringen, die ons nog lang bij zullen blijven.” Dit waren de laatste woorden in het verslag van Rien en Marianne naar aanleiding van hun fietstocht naar het EK van 2022 in München.

Ik kan dat “bijblijven” uit eigen ervaring beamen, want het bijwonen van het EK in 1950 in Brussel herinner ik mij nog goed. Als voorbereiding fietste ik naar Gouda, waar destijds in een prachtig pand aan de Blekerssingel het Bondsbureau was. Met summiere informatie ging ik met twee clubgenoten van de Zeister A.V. Fit (Max Tessensohn en Frits Vrede) zuidwaarts. Na vertoon van pas en afstempeling van het deviezenboekje mochten we met onze zwaar beladen fietsen -zonder versnelling- België in.

Tentje opgeslagen in Stroombeek, vlakbij de Heijzel. Goedkope staanplaatsen, vlakbij de 200 m start, waar Jan Lammers, Puck Brouwer en Fanny van heel dichtbij te zien en soms te spreken waren.

Gaston Reiff en Emil Zatopek (links) gaan zij aan zij tijdens hun gevecht op de 5000 m in Brussel.

(foto Daan Noske/Anefo; bron Wikipedia)

Van de vele indrukken van zo'n eerste grote atletiekwedstrijd is vooral de 5000 m met Gaston Reiff en Emil Zatopek onvergetelijk. Reiff speelt de vedette (inlopen op de wedstrijd baan, zesde in de serie), Zatopek was het (serie winnen en de finale, evenals de 10 km enkele dagen eerder). Al moet gezegd worden: Slijkhuis was een betere stylist.

Als HBS-jochie had ik er natuurlijk geen idee van dat ik Zatopek achttien jaar later zou ontmoeten. Hij herinnerde zich de EK 1950 ook.

Jacob Dikken

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

Global Sports
Communication

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Gedachten de vrije loop

U16 evenementen

In de vorige Vriendenband zijn de ervaringen van de laatste C-Interland in Recklinghausen uitgebreid beschreven. Ik wil daar bij de inleiding van dit verhaal toch nog even op terugkomen.

Deze wedstrijd was in combinatie met de C-Spelen van het voorafgaande weekend een groot succes voor de talentvolle atleten onder de 16 jaar samen met hun persoonlijke coaches en familie. Het zijn toch belangrijke eerste ervaringen voor hen, waar je onder druk moet presteren en een eventuele favorietenrol waar moet gaan maken. Maar als het prettige gevoel na deze geslaagde wedstrijden een beetje wegebt, moet je ook kritisch wezen en je gaan afvragen op welke punten er verbeteringen mogelijk zijn.

En als je daar dan toch mee aan de slag gaat, neem dan gelijktijdig ook de andere activiteiten van het Jeugdfonds onder de loep. Met die gedachten is er een klein comité gevormd, dat op 21 oktober bij Rotterdam Atletiek haar gedachten de vrije loop heeft laten gaan. Deze brainstormgroep bestaat uit Jeroen Alessie, teamleider TeamNL in Recklinghausen, Rik Hardon, organisator van de laatste Nederlandse C-Interland in Enschede, Marjan Olyslager, ervaren teamleider bij C-Interlands en vele internationale jeugdkampioenschappen en ikzelf.

Om te beginnen werd de wedstrijd in Recklinghausen geëvalueerd en de drie belangrijkste conclusies waren:

- De C-Interland is geen volwaardige strijd meer. Van alle interlands heeft Nederland er slechts één verloren. De laatste jaren voor corona was er meer strijd, omdat atleten van de deelstaat Nordrhein zich bij Westfalen hadden aangesloten. Dit jaar was het – om verschillende redenen – weer alleen Westfalen, waardoor er van een spannende

Louter blij gezichten op de C-Spelen, die opnieuw de basis vormden voor de C-Interland in Recklinghausen.

(bron: Rotterdam Atletiek)

---

strijd geen sprake was. Van de 28 onderdelen werden er 20 door Oranje gewonnen, waarvan er 16 een eerste en tweede plaats opleverden. Je mag je dan ook afvragen, of de jonge talenten hier speciale internationale ervaring opdoen.

- Representatie van Team NL moet veel beter. De huidige kleding voldoet niet aan de eisen. De kleding is uit het “potje” van het Jeugdfonds aangeschaft, nadat de Atletiekunie geen officiële kleding meer beschikbaar stelde. Jammer was ook dat bij het officiële gedeelte geen bestuursleden vanuit de Atletiekunie aanwezig waren, terwijl het voltallige bestuur van Westfalen wel acte de présence gaf. Het geeft toch een beetje weer hoe Nederland tegen deze wedstrijd aankijkt en hoe hoog deze op de prioriteitenlijst staat.
- De kosten voor dit evenementen stijgen in razend tempo.

Doelstellingen Jeugdfonds

De huidige doelstellingen zijn om talenten onder de 20 jaar te stimuleren in hun verdere ontwikkelingen naar de top. Dat kan door individuele ondersteuning, maar ook door wedstrijden voor deze categorie op een hoger (inter)nationaal niveau te brengen en clinics te ondersteunen. Een aantal jaren geleden is de voorkeur uitgesproken om meer voor evenementen te kiezen dan voor individuele ondersteuning. Belangrijkste reden is dat daar meer talenten van kunnen profiteren en er ook meer mogelijkheden zijn voor promotie voor de Vrienden van de Atletiek. Als Jeugdfonds zoeken wij vooral naar samenwerking met organisaties die wedstrijden op een hoger (inter)nationaal niveau kunnen en willen brengen.

Beschikbare middelen

Om projecten te kunnen realiseren heb je minimaal twee dingen nodig: mensen en middelen. De Vrienden van de Atletiek en het daaronder vallende Jeugdfonds bestaan voor 100 procent uit vrijwilligers. Ondanks dat in Nederland na corona veel vrijwilligers zijn gestopt, mogen wij er trots op zijn dat er zowel bij de selectie in Amsterdam, als bij de wedstrijd in Recklinghausen een begeleidingsteam van hoog niveau aanwezig was. Het gaat dus vooral om de financiële middelen.

Als wij met het Jeugdfonds op de huidige voet doorgaan, zijn er binnen 3,5 jaar geen voldoende financiën meer beschikbaar. Een verklaring: met de plannen van dit en komend jaar en de ervaringen met gestegen kosten die wij nu na corona en de effecten van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne hebben, zouden wij nog vijf jaar kunnen doorgaan, dankzij de zeer gewaardeerde bijdrage uit de contributie van de Vrienden van de Atletiek. Als dat er niet was, zou het einde al in 2025 bereikt zijn. Dit is niet alleen voor de enthousiastelingen binnen de Vrienden onacceptabel, maar zal ook een teleurstelling zijn voor de organisatoren met een warm hart voor atletiek U20.

Het roer moet om

Tijdens de brainstormsessie met de eerder genoemde groep kwamen de volgende voorstellen ter tafel:

- Er moet overwogen worden om met de Indoor-Interland voor U17 tussen Westfalen, Vlaanderen, Wallonië en Nederland te stoppen. Planning is nog steeds dat dit leuke evenement in 2023 in Wallonië gehouden zal worden, maar zekerheid of dat in de prachtige nieuwe hal in Louvain-la Neuve op een betaalbare manier georganiseerd kan worden, is er nog niet. In 2024 is Nederland aan de beurt en op dit moment is er geen schijn van kans, dat dit in onze enige indoorhal in Apeldoorn kan, omdat de Atletiekunie totaal geen medewerking geeft, de kosten gigantisch hoog zijn en voor het Jeugdfonds onbetaalbaar. Diverse pogingen om deze wedstrijd samen met een ander evenement in Apeldoorn te organiseren, zijn gestrand op haalbaarheid.
- Volledig concentreren op de U16-interland en deze uitbreiden met deelname van Vlaanderen en Wallonië, de mogelijkheid bekijken of coaching gekoppeld kan worden aan trainersopleidingen en mogelijk een speciale clinic voor en met coaches organiseren in samenwerking met de AU.
- Meer aandacht voor representatie en PR. Nu er geen koppeling is met de AU kan er een sponsornaam op de kleding komen.
- Starten met de Jeugdfonds Voorjaars League. Beschrijving van deze nieuwe activiteit is te lezen in de Vriendenband nr. 4 van dit jaar. Voordelen van deze opzet is, dat wij als Vrienden van de Atletiek meer exposure krijgen tijdens grote nationale wedstrijden als de Ter Specke Bokaal, de Harry Schulting Games en de Gouden Spike. Ook hopen wij hiermee wat beter te kunnen gaan samenwerken met de Atletiekunie door met de keuze van de onderdelen voor deze League aan te sluiten bij de doelstellingen en vooral de speerpuntonderdelen van de Atletiekunie.
- Blijven ondersteunen van de Nationale C-Spelen.

Actie op de 100 m horden tijdens de Ter Specke Bokaal in 2022 met op de achtergrond de banner van de Vrienden van de Atletiek.

Actieplan

Op dit moment zijn er oriënterende gesprekken met de Atletiekunie over de Voorjaars League, met Wallonië, Vlaanderen en Westfalen over de toekomst van de Interlands en wordt er gewerkt aan een kledingplan.

Uiteraard moeten ingrijpende besluiten over de voortgang van het Jeugdfonds voorgelegd worden aan de Algemene Leden Vergadering, maar vooralsnog houden wij ons aan de

---

bestaande afspraken en begroting. Het enige doel is om het voortbestaan van het Jeugdfonds veel langer te laten duren dan de verwachte vijf jaar en daarvoor willen wij nu een basis gaan leggen. Met onze stuurgroep zijn wij bezig om dat te realiseren, maar hopen dat er meer mensen met ons mee gaan denken.

Met bovengenoemde aanpak moet het ook mogelijk zijn om meer aandacht te krijgen voor de mooie vereniging Vrienden van de Atletiek en haar afdeling Jeugdfonds binnen onze sport.

Dus denk mee en schroom niet om kritiek te leveren.

De auteur Jan de Bruin heeft deze mooie spreuk gelanceerd: *Managers en politici hebben vooral kritiek op ideeën die ze liever zelf hadden bedacht.*

Ik spreek de hoop uit dat er in onze richting veel mooie ideeën komen die wij zelf niet zouden hebben kunnen bedenken. Alvast bedankt daarvoor.

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
inbeweging**

samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

Imagine

Imagine there's no heaven
It's easy if you try
No hell below us
Above us only sky
Imagine all the people
Living for today...

Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
No religion too
Imagine all the people
Living life in peace...

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will be as one

Imagine no possessions
I wonder if you can
No need for greed or hunger
A brotherhood of man
Imagine all the people
Sharing all the world...

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will live as one

John Lennon

Stel je voor er is geen hemel
Het is simpel als je het probeert
Geen hel onder ons
Boven ons alleen lucht
Stel je voor dat alle mensen
Leven voor vandaag

Stel je voor er zijn geen landen
Het is niet moeilijk te doen
Niets om voor te doden of te sterven
Ook geen geloof
Stel je voor dat alle mensen
Samenleven in vrede

Je zou kunnen zeggen dat ik een dromer ben
Maar ik ben niet de enige
Ik hoop dat op een dag je bij ons komt
En de wereld zal een eenheid zijn

Stel je voor geen bezittingen
Ik vraag me af of jij dat kunt
Hebzucht of honger hoeven niet meer
Een gemeenschap van mensen
Stel je voor dat alle mensen
De wereld samen delen

Je zou kunnen zeggen dat ik een dromer ben
Maar ik ben niet de enige
Ik hoop dat op een dag je bij ons komt
En de wereld zal een eenheid zijn

(Tekst, vertaling en foto van Wikipedia)

John Lennon schreef het lied op een morgen in het begin van 1971 op zijn slaapkamer in zijn landhuis Tittenhurst Park in Ascot in Berkshire.

In drie coupletten maakt hij zich een voorstelling van een ideale staat van broederschap tussen mensen, 'a brotherhood of man'. In het refrein verdedigt hij zijn droom tegen de hoon van de schijnbare realiteit.

Geweldig positief bedoeld!

Maar:

als godsdienst in al zijn verschijningsvormen uitgebannen wordt omdat het kan leiden tot doden,

als gister of morgen er niet meer toe doen,

als landsgrenzen er niet meer toe doen,

als alles van iedereen is en niets van iemand;

zou dat afschaffen van alle verschillen niet heel erg verarmend werken?

Zou dat onze geestelijke vrijheid niet ernstig vernietigen?

Ik schreef al, Imagine is geweldig positief bedoeld.

Imagine, dat we het nieuwe jaar een stapje verder in die richting zouden kunnen zetten.....

En dat atletiek daaraan een zeer waardevolle bijdrage levert...., maar toch:

je concurrent schakel je niet op onreglementaire of zelfs gewelddadige wijze uit,

morgen doet er wel degelijk toe, want je stelt doelen voor de -nabije- toekomst,

geen landsgrenzen, dus geen fantastische wedstrijden als EK's, WK's, O.S.?

een concurrent mag drie minuten voor het begin van een wedstrijd mijn spikes pakken om ten eigen bate te benutten?

Atletiek is nu eenmaal een individuele tak van sport die je alleen écht kunt beoefenen door samen te werken met andere mensen, ongeacht het niveau dat je bereikt. (Trek je op aan een ander maar vergelijk je met jezelf.) Atletiek, waarin iedereen momenten van hel én van hemel beleeft!

Toch maar niet zo doen als John Lennon wil, want dat vernietigt het individuele aspect van ieders leven. Laten we 2023 ingaan met onze verschillen, die ons leven ook verrijken. Met het streven naar gelijkwaardigheid van mensen, naar voor ieder een menswaardig bestaan.

Daarmee een succesvol jaar gewenst!

Hugo Tijmsmans

Over Van Ravensberg gesproken

In de vorige Vriendenband stond bij het Voetlichtartikel bijgaande foto van Frank van Ravensberg, toen hij in 1984 Nederlands kampioen werd op de 20.000 m snelwandelen.

Er stond onder, dat Theo van de Rakt de fotograaf was. Nu klopt het dat de foto uit het grote fotoarchief van deze fotograaf komt waarover Atletiek Erfgoed beschikt. Echter, deze foto hoort daar niet thuis, liet Frank van Ravensberg ons weten. Hij is namelijk door Conno du Fossé gemaakt. Hoe die in het bestand van Van de Rakt is terechtgekomen is onduidelijk, maar ere wie ere toekomst, dus bij deze maken wij de gemaakte fout goed. Met daarbij de excuses van onze mensen bij Atletiek Erfgoed, die de foto inmiddels een andere plek in hun archief hebben gegeven.

Vijf jaar geleden kwam Evert van Ravensberg, de oudere broer van Frank, op 64-jarige leeftijd op tragische wijze om het leven. Wij schreven hierover in De Vriendenband nr. 6 van 2017. Evert was niet slechts de grote broer van Frank, hij was in menig opzicht ook diens grote voorbeeld. Vandaar dat Frank kort na de dood van zijn broer is begonnen om uit de vele

papieren die Evert had nagelaten, diens sportcarrière te reconstrueren. Dit, gevoegd bij de vele verhalen van mensen die Evert in allerlei hoedanigheden van nabij hebben

meegemaakt, heeft Frank inmiddels zoveel materiaal bezorgd, dat hij hieruit een boek heeft kunnen samenstellen. Dat ligt nu bij de drukker/uitgeverij. De verwachting is dat Frank ergens deze winter het resultaat zal kunnen presenteren. Wij houden u op de hoogte.

Evert van Ravensberg
(bron: VB-archief)

Piet Wijker

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Januari 2023

1 Ueli Duppenhaler (63)	12 Theo Beelen (82)
5 Mieke Sterk (77)	16 Math Moermans (87)
5 Ronald van Weele (58)	17 Fred Moerman (89)
6 Yvonne van Dorp (57)	18 Peter Geelen (75)
7 Bob Janssen (66)	19 Rien van Haperen (71)
7 Yvonne van der Kolk (54)	20 Remco Fischbuch (59)
8 Jos Hermens (73)	20 Danielle Koopman (33)
10 Hans van Kuijen (73)	21 Janny Vellinga-Vonk (80)
10 Adry van Velzen (64)	23 Arie Kauffman (73)
12 Klaas Lok (68)	23 Ina Visser-Bakker (89)

Februari 2023

2 Jolanda Burkels-Silver (66)	14 Peter Godschalk (66)
3 Aad Bos (81)	14 Kees Sluys (74)
3 Sebastiaan Durand (41)	17 Herman de Jong (77)
3 Roel van Opdorp (36)	17 Rob de Jong (79)
4 Carla Admiraal-Luyer (77)	20 Frans Krechting (67)
4 Michel van Eijkelenburg (65)	21 Loes Siekman-Boling (82)
5 Jan Willen Boogman (71)	22 René van Zee (74)
7 Els Stolk (66)	23 Ellie de Regt-Henzen (66)
9 Ellen van Langen (57)	25 Niels Lambers (26)
9 Udo Veerman (53)	25 Marianne Piso (74)
13 Ray van Asten (81)	26 Ilja Keizer-Laman (79)
13 Bert Paauw (75)	28 Wijnand Bladt (76)

KERSTWENS BESTUUR EN REDACTIE

Beste Vrienden

*Het jaar 2022 bracht ons weer veel mooie atletiekmomenten,
Gewoon bij de eigen club maar ook nationaal en internationaal.*

*Individueel of in teamverband. We hebben er van genoten!
Maar naast het lief helaas ook het leed bij het verlies van een dierbare.
De nabestaanden wensen wij alle steun in deze moeilijke periode.*

Een kleine, welgemeende kerstwens

Voor iedere Vriend en ieder mens

Vrede en harmonie op aarde

Laat een ieder in zijn waarde.

*Dank voor alle steun die we het afgelopen jaar van onze Vrienden, vrijwilligers en
relaties mochten ervaren. Laten we ook in 2023 weer genieten van atletiek en wat
vriendschap voor elkaar kan betekenen.*

Fijne kerstdagen, plezierige jaarwisseling en een voorspoedig nieuwjaar.

*Jaap van Amsterdam – Rien van Haperen – Wim van der Krogt – Hans van Kuijen –
Elly de Regt-Henzen – Piet Wijker*